

“Навучыцеся рабіць дабро” (Іс 1, 17а) Жыў-быў у адным лесе заяц. Скакаў ён цэлымі днямі па зялёных сцяжынках, ласаваўся морквай на палях, ганяў матылькоў каля звонкага раўчука. А калі стамляўся, адпачываў на мяккім моху пад рабінай. Добра было зайчыку ў лесе. Аднойчы раніцай паскакаў ён на высокі ўзгорак, каб паглядзець, як сонца з-за лесу ўстае.

Раптам зайчык заўважыў, што з узгорка насустрач яму ляціць сінічка і трымае ў дзю-бе штосьці цяжкае. Падляцела яна да зайчыка, прысела і акуратна палажыла на зямлю жолуд.

– Сінічка, навошта табе гэ-ты жолуд, ты ж іх не ясі? – здзівіўся заяц.

– Гэта падарунак, ласунак для вавёркі.

– Вось яно як! Падарункі можна дарыць проста так? – здзівіўся зайчык-скакун. Яму ніколі нічога не дарылі, ды і ён нікому ніколі падарункаў не рабіў.

І толькі зайчык вырашыў скакаць далей, як перад ім, адкуль ні вазьміся, з’явіўся крот і працягнуў яму сакавіты ліст канюшыны:

– Трымай! Я для цябе прызапасіў. Ты тут штораніцы бегаеш, я вырашыў зрабіць табе прыемнае. † Зайчык нават “дзякуй” ска-заць не паспеў, як крот шмыгнуў назад у сваю нару, толькі яго і бачылі.

– Ого! – падумаў зайчык. – Крот за шыкоўны падарунак нават падзякі не хацеў. Трэба і мне паспрабаваць!

Пабег заяц на поле, знайшоў спелую моркву і задумаўся:

– Каму ж яе падарыць?

Вярнуўся ён у лес, а на ўз-леску заўважыў медзве-дзяня.

Узрадаваўся зайчык і кажа:

– Прывітанне, медзведзяня! А я табе падарунак прынёс – моркву!

Панюхаў мядзведзь моркву і толькі зморшчыўся:

– Не, я такога не ем. Вось калі б ты мне ягад салодкіх прынёс ці мёду – іншая справа. А гэта што за падарунак?

Зайчык яшчэ больш здзі-віўся: ён жа ўсё правільна рабіў, а нічога не выйшла. І так засумаваў зайчык, што яму нават скакаць перахацелася.

Паплёўся ён па лесе, ідзе, ледзь не плача. Выйшаў на паляну, а там звяры ў даганялкі гуляюць.

– Зайчык, ты чаго такі сумны? Можа, цябе хто пакрыўдзіў?

– Не, я сёння хацеў падарунак зрабіць, але чамусьці не атрымалася. А вы, часам, не ведаеце, як трэба дарыць падарункі?

– Ведаем! Мы цябе навучым!

Падбег да іх зайчык і пачаў вельмі ўважліва слухаць.

Выйшла да яго касуля і кажа:

– Падарунак павінен быць такім, каб спадабаўся сябру. Бо ты ж не для сябе дорыш, а для яго.

– А яшчэ падарунак павінен быць ад шчырага сэрца, – сказала лісічка. – Каб сябар адразу адчуў, што ты яго любіш.

– Калі дорыш, не чакай узнагароды, – сказаў вожык. – Галоўнае, каб сябру было добра. Тады і табе будзе добра разам з ім. Зразумеў?

– Дзякуй вам, – сказаў зайчык. – Сёння я даведаўся, як трэба рабіць падарункі.

– Ну і ў што мы зараз пагуляем? – прاپішчала маленькае мышаня.

Усё загаманілі, кожны прапанаваў сваю гульню, але тут зайчыку прыйшла ў галаву выдатная думка.

– Пачакайце! – ускрыкнуў ён. – Я ведаю, мы будзем гуляць у Дзень нараджэння!

– І ў каго ж будзе Дзень нараджэння? – здзіўлена спытала мышаня.

– Ва ўсіх! А гэта значыць, што ўсе будуць рабіць падарункі адзін аднаму!

Так зайчык-скакун наву-чыўся дарыць падарункі. З тых часоў ён дарма часу не губляе. Усе ў лесе ўжо атрымалі ад яго выдатныя падарункі, і толькі крата ён ніяк не можа сустрэць. Як толькі сустрэне, мы абавязкова Вам раскажам.